

naše mesto. Danes se je pa zgodilo nekaj strašnega! Tujec je v Esteri!«

Stari mož ni mogel govoriti naprej. Možje so razburjeni vstali s svojih sedežev, pričeli grozeče dvigati roke in vzklikati zakletve.

Starček jim je z roko dal znamenje, naj umolknejo.

»Poslušajte, kaj vam povem, meščani! Tujec je prišel skozi bakrena vrata s čolnom. Prodril bo še dalje v naše mesto in ne bo mogel dolgo časa ostati neodkrit. Tako sta njegovo zajetje in njegova smrt le vprašanje časa!«

»Tomo,« je dahnil Branko prijatelju na uho, »lepe stvari naju čakajo!«

»Tiho! Poslušaj, kaj bo starček še povedal!«

»Mogoče,« je ta res nadaljeval, »je neznanec že prišel sem v mestno hišo. Naša oblačila pa ga varujejo. Zato bomo danes napravili izjemo in prekršili naša stroga pravila. Meščani, odgrnite svoje kape!«

Komaj je bilo izrečeno to povedlje, že so mu sledili možje na klopeh. Zavihali so pokrivala in pokazali so se koščeni, izmозgani obrazi, v katerih so mrko žarele velike oči.

Edino Tomo in Branko sta obdržala kapuci na glavi. Samo nekaj sekund bo še trajalo, pa ju bodo zgrabili.

»Pojdi!« je zašepetal Tomo svojemu prijatelju. »Pobegniva! Če že morava umreti, potem se hočeva vsaj braniti!«

V naslednjem trenutku sta skočila kvišku in zbežala skozi eno obokanih odprtín. Mnogoglasni kriki so zadoneli: »Tam! Tam sta!« »Tujec!« »Dva sta — ali ju ne vidite?« »Straža!« »Primate ju!«

Tomo in Branko sta bežala, kar sta le mogla. Oba sta bila pri telovadbi v šoli znana kot prvovrstna tekača in nihče ju ni mogel prehiteti. Toda kako bi se mogla spoznati v veliki, tuji palači z njenimi zavitimí hodniki in prostori? Spodrsavalo jima je na svetlih marmornih tleh; zavila sta okoli stebra in sta že prav blizu za seboj slišala glasove preganjalcev:

»Tam sta! Primate ju!«

Naenkrat je zaklical nekdo: »Pustite ju! Krenila sta na desno! Saj bežita v lastno pogubo!«

Tomo in Branko sta to dobro slišala. Toda kaj jima je preostajalo? Odprla sta vrata, ki so se takoj za njima zaprla. Kam sta prišla?

(Konec prihodnjice)

* * *

TERICA

*Hej, devojka naša Mare
res prelepega je lica,
kada si konopljo tare,
ga zaliva rdečica.*

*Kaj vse ona v duhu gleda:
iz konoplje bo predivo,
iz prediva bo kodelja,
a iz nje bo v statvah tkivo.*

*Platno sonce naj obeli,
bistra ga omehča voda,
pollej vujne spretna roka
vpletala bo vbod do vboda.*

*Zrasla bo na oterači
poleg rože roža rdeča,
vezala bo cvet do cveta
v venec kita plameneča.*

*In rokavce bo sešila,
da bo ko nevesta bela,
da bo vsem pogledom mila,
v duši vedra i vesela.*

*Belo ji nabrano krilo
bo ko veter zašumelo,
ko se bo na vas mudilo,
kjer se kolo bo vrtelo.*

*Igraj kolce, ne postavaj!
Sama sebi prigovara,
trla trlica, popeva,
h kolu muziko udara.*

E. L. Gangl